

Alfred Jensen: Den kommunistiske rigsdagsgruppe har hverken stemt for forliget i november eller martsforliget i år, og vi kan naturligvis heller ikke gå ind for det forslag, der er til behandling i dag, og som er et led i det såkaldte påskeforlig. Vi vil modsætte os gennemførelsen af forslaget og stemme imod det ved tredje behandling, når det kommer til afstemning.

Vi har tidligere redegjort for, hvorfor vi ikke kan stemme for sådanne foranstaltninger. Jeg hørte nok, at de forskellige ordførere ikke mente, at det var nødvendigt for dem at fremsætte deres synspunkter med hensyn til de økonomiske forhold, idet der ved tidligere lejligheder har været redegjort for, hvorfor de indtager den stilling til forliget og de forskellige dele af det, som de indtager. Jeg vil dog mene, at det er rimeligst for mit vedkommende at slå fast, at når vi går imod lovforslaget, er det, fordi vi mener, at arbejderne og hele det arbejdende folk i Danmark har fået pålagt byrder nok forud, og at arbejderne og det arbejdende folk har gjort deres skyldighed på en sådan måde, at den landbrugsmæssige og industrielle produktion aldrig har været så stor som nu. Der har aldrig været et så stort totaludbytte som det, vi noterer i øjeblikket, og man har vel også lov at sige, at produktiviteten pr. arbejdstime i den seneste tid er steget, så den er kommet over, hvad den tidligere har været. Når det er tilfældet, står det klart, at det er ikke produktivitet her i Danmark, det er galt med, og når man ser på de forbrugstal, der er offentliggjort, er det heller ikke forbruget, det er galt med. Vanskelighederne har deres rod andre steder, og det har vi tidligere udtalt vor mening om, idet vi har påvist, at vore vanskeligheder skyldes vor dårlige handelsoverenskomst med England og vor tilknytning til det kapitalistiske Vesten, vor afspærring fra Østeuropa, vor deltagelse i oprustningen og endelig krigsøkonomien, som er indført udefra, men som vi deltager i med liv og lyst. Det er årsagerne til de vanskeligheder, Danmark befinder sig i, og derfor er det urimeligt at komme med et forslag af denne karakter. Det er efter vor opfattelse det samme som for smed at rette bager. Det, vi må gøre, er at sætte ind på at få ført en anden handels- og udenrigspolitik og yde vor medvirken til, at krigsøkonomien standses. Det er jo fuldkommen urimeligt at regne med, at man ved at gå den vej, som her foreslås, kan klare vore store indre vanskeligheder og vanskeligheder i verdensmålestok.

Igennem fem år har vi, hver gang vi har

stået overfor vanskeligheder, fået forklaret, at vi bare skulle spænde livremmen ind og eksportere noget mere, så ville problemerne nok klares, men i virkeligheden er vi kommet fra små vanskeligheder til store vanskeligheder, fra en omend ikke tålelig fredsøkonomi — men altså dog en fredsøkonomi — til krigsøkonomi, og man må være klar over, at hvis man ikke bryder den politik, bryder med de økonomiske foranstaltninger og sikrer en anden udvikling, vil den krigsøkonomi, vi er trukket ind i, føre os direkte ud i krig. Vi har fra første færd påvist, hvor farligt og hvor ødelæggende det ville være for Danmark at knytte sin skæbne økonomisk og politisk til det kapitalistiske Vesten. Vi har påvist, hvilke vanskeligheder, hvilke byrder Marshall- og Atlantpolitikken ville påføre vort land. Vi lægger ikke skjul på, at alle disse vanskeligheder, som vi står overfor, og som den øvrige verden står overfor, skyldes svagheder i kapitalismen og modsætningerne indenfor kapitalismen, og at alle de vanskeligheder, vi står overfor, kun varigt kan overvindes, hvis man afskaffer det kapitalistiske samfundssystem og indfører socialismen. Det har jo vist sig, at hvor socialismen er indført, har man ikke problemer af den art, som vi står overfor. Der findes ikke i Sovjetunionen, hvor socialismen er indført for adskillige år siden, problemer af den art, vi har her. (*H. C. Hansen:* Sagde De socialismen?). Jeg sagde udtrykkelig, at socialismen var indført dér. Dér har man klart alle de vanskeligheder, som vi står overfor, klart dem på den måde, at man har afskaffet privatejendomsretten til produktionsmidlerne, sikret, at udbyttet af arbejdet tilfalder det arbejdende folk, og den sidste femårsplans resultater viser socialismens overlegenhed, ikke alene derved, at produktionsstigningen er langt større i Sovjetunionen, men også derved, at alle de problemer, vi har at slås med, arbejdsløshed, kriser, betalingsvanskeligheder, ikke eksisterer. Dér går priserne ikke opad, og dér begrænses lønningerne ikke eller skæres ned, hverken på den ene eller den anden måde. Tværtimod har man kunnet sænke priserne med fastholdelse af de lønninger, som var gældende.

Jeg har nævnt dette, fordi det er nødvendigt at fastslå, at der findes andre veje for et lands politik end dem, Danmark har betrukket, og at det er nødvendigt, hvis Danmark vil klare sine vanskeligheder, at bryde med den politik, der har været ført her til dato. Der har ganske vist ikke været megen forståelse herfor, hverken i regeringen eller